

Column

Richard Mastwijk

De eenvoud regeert

Vanaf deze plek heb ik u als columnist vaak bericht over ingewikkelde wetgeving die over ons wordt uitgestrooid. Natuurlijk realiseer ik me dat eenvoudige oplossingen voor ingewikkelde vraagstukken niet bestaan. Vanuit deze gedachte was ik onlangs bijzonder verrast door twee nieuwsitems. Alom bekend is het tekort aan tandartsen in sommige delen van het land. De provincie Zeeland lijkt daarin de kroon te spannen. Mensen die verhuizen naar een van de wellicht mooiste provincies van het land, komen van een koude kermis thuis als zij daar een huisarts of tandarts willen vinden. Veel praktijken sluiten hun deuren of nemen geen patiënten meer aan. Voor de tandarts kan men dan nog naar de grote stad, maar voor een spoedeisende situatie is de huisarts in de buurt toch wel een must. De politiek heeft al jaren op rij verzuimd om het aantal opleidingsplaatsen voor artsen en tandartsen te vergroten en daarmee valt een deel van de problematiek te verklaren. Een ander probleem is natuurlijk dat jonge zorgverleners graag in de Randstad willen wonen en werken. In combinatie met het inmiddels ingeburgerde deeltijdwerken geeft dat een probleem. Om dit tekort op 'relatief korte termijn' op te lossen heeft het, toen nog niet demissionaire, kabinet zich voorgenomen om de opleiding Tandheelkunde terug te brengen naar vijf in plaats van zes jaar. Hiermee worden kennelijk twee doelen nagestreefd: sneller meer tandartsen beschikbaar hebben en het terugdringen van de kosten van deze opleiding. Overigens sorteert de invoering hiervan pas vijf jaar na de invoering enig effect. Als we er van uitgaan dat deze verkorte opleiding een goed geëquipeerde tandarts aflevert, dan rijst de vraag waarom de opleiding destijds van vijf naar zes jaar is gegaan. Oh ja, dat was het idee van de mondarts en de mondzorgkundige die samen voldoende capaciteit zouden gaan bieden. De Commissie Innovatie Mondzorg onder voorzitterschap van de inmiddels over de btw gestruikelde Robin Linschoten. Helaas pakt dit plan achteraf gezien toch verkeerd uit. Maar het tweede bericht is toch wel de overtreffende trap van het simplificeren van de problematiek. Ook nu staat het cijfer 5 centraal, maar betreft het dit keer de opleiding tot tandartsassistent. Vijf bijeenkomsten van wel drie uur stomen kandidaten klaar om aan de slag te gaan als tandartsassistent, een waarlijk wonder. Ook hier rijst weer de vraag waarom de reguliere mbo-opleiding één tot anderhalf jaar tijd vraagt. Misschien zijn dit wel treffende voorbeelden van ogenschijnlijk makkelijke oplossingen voor grote problemen. Problemen die structureel van aard zijn en die vragen om een goede inschatting van de te verwachten ontwikkelingen en degelijk beleid. ■

Richard Mastwijk

Consultant en partner bij van helder